

„Díky. Nashle.“

Závora se zvedla. Rozjeli se. Ještě minutu nebo dvě seděli všichni bez hnutí, jako by se báli, že celníkům až teď dojde, že se chovali podezřele, a tak je začnou pronásledovat a přinutí je zastavit a vyložit všechny věci z auta.

Pak se po sobě máma s tátou podívali a oba současně zavýskli: „Jooo!“

„Máme je!“

„Jsou naši!“

„Jak se budou jmenovat?“

Na prvním odpočívadle zastavili a přinesli kocoury zpátky do kabiny. Koťata se chovala tiše a důvěřivě, jako by pro ně nebylo nic přirozenějšího než daleká cesta autem a pašování nepovoleného nákladu přes hranice.

Robin je hlídal na zadním sedadle a myslel na to, jak ráno ještě před snídaní vyrazili z hotelu do kopců. Kocouři na ně v tu neobvyklou dobu u cesty nečekali, a tak táta rozhodl, že najdou dům toho muže s holí. Kocouři seděli na pobořených sloupcích braniky opředené vínem. V ranním slunci bylo všechno měkké a zlatorůžové.

„Prodám vám je,“ překládal táta, co říká chlap s holí. „Ale budu muset shánět další kočky. Budu

s tím mít starosti.“ V přimhouřených očích se mu zablýsklo a pak vyslovil částku, která tátovi a mámě připadala strašně vysoká.

Šli stranou. „Chce nás odrbat,“ řekl táta. „Takovýhle prachy za dvě koťata. A když mu je dám, nezbudou nám žádný kuny. Budeme po cestě muset platit už jenom kartou.“

„No jo,“ kývla máma, „chce víc, než dáme za benzin až domů. Je to zlodějna. Jestli si s ním plácne, uděláme ze sebe blbce.“

Podívali se na kocoury. Na chlapa. Pak na sebe. Máme zčervenaly oči.

„Víš ty co?“ řekl táta. „Já bych je vzal, i kdyby za ně chtěl dvakrát tolik.“

„Já taky.“

„A to je přesně ten důvod, proč jsme si nikdy nešetřili na vlastní byt.“

„Jo, jsme hrozný.“

Usmáli se na sebe a táta šel zpátky k domu a dal chlapovi s holí peníze. Chlap chtěl kocoury chytit a nacpat jim je do otrhané tašky na zip, ale řekli mu, že to není třeba, že s nimi koťata určitě odejdou dobrovolně.

Od té chvíle bylo něco jinak. Něco se změnilo a už to tak zůstalo. Robin nad tím pocitem moc nekou-